

EDDIE FIGGE

(1904-2003)

okända verk 1953-2001

GALERIE BEL'ART

STOCKHOLM
2006

EDDIE FIGGE – skriften och ordet

Skriften och ordet, varandra närstående, men inte nödvändigtvis samma sak, betydde båda mycket för Eddie Figge. Hon behövde aldrig sträcka ut handen långt för att placera den på en klassiker, det kunde vara Platon, Dante eller Ekelöf. Den klassiska litteraturen fanns där som en naturlig del av hennes arbetsmiljö. Hon var noga med orden när hon talade och skrev. Den egna poesin var en viktig del av hennes konstnärskap om än inte lika omfattande som måleriet. Hon prövade orden innan hon lämnade dem ifrån sig som dikter, aforismer eller exklamationer i de målade bilderna. De kunde verka spontana, som eruptioner ur känslodjupet, men, på samma sätt som de spänstiga tecknen i målningarna hade de prövats omsorgsfullt innan de tilläts leva ett eget liv.

Eddie Figge karakteriserade sig själv som en brevmänniska. Det handskrivna brevet var ett viktigt och betydelsefullt sätt för henne att hålla kontakt med omvärlden. Hon skrev med en handstil som dansade över papperet, en kalligrafisk koreografi som gjorde att läsaren tyckte sig ta del av känslan före innehållet, brevsidorna kunde närma sig bilderna, läsbarheten fanns där men den var inte given vid första ögonkastet.

Kärleken till brevet resulterade, under sextioalet, i en lång svit målningar i både stort och litet format som kort och gott kallades Brev. Ibland var texten läsbar i fragment, en avsändningsort – Cape Cod eller tidpunkten för ett möte. Huvudsaken var dock tecknets bildmässighet. De myllrande tecknen skapade liv i ytorna, de fragmentariska utsagorna tände nyfikenhet och längtan hos betraktaren att läsa mer, se mer, att nå avsändaren. Man fångas, kort sagt, av det esoteriska budskapets ständiga lockelse.

Det händer att det skrivna budskapet blir en viktig del av bilden också som verbal utsaga, så är det med "Atlantis", den stora målningen från 1966, på vilken penseln, med flyktiga bokstäver, skrivit: "Häv onskans makter och Atlantis skall resa sig ur havet". Så är det också i målningarna med ordet Stopp från 1968 där ordet blir en viktig del av den besinning och den eftertanke dessa bilder står för. Om friheten tycktes gränslös i "Atlantis" och den dikt som hör till målningen

så är bilderna med ordet stopp ett uttryck för att hon känt gränserna för denna frihet, hon signalerar till sina betraktare att hon hejdar sig för att vi skall kunna följa henne på den resa som hon vid den här tiden påbörjar genom både mikro- och makrokosmos, en resa som skulle ta henne till såväl USA:s rymdbaser som till partikellaboratoriet i CERN.

Det kan synas märkligt att ett konstnärskap som, under hela sin existens stod kalligrafin så nära, skulle vänta så länge med att närma sig de österländska källorna för skönskriften. Eddie Figge närmade sig de nittio när hon reste till Japan i samband med en utställning där 1991. Det vore att underskatta hennes beläsenhet och historiska kunskaper om man tror att hon blev överraskad av det som mötte henne där. Men hon tog in det hon såg med den öppna nyfikenhet och receptivitet som hon bar med sig in i det sista.

Koncentrationen och tydligheten i den japanska kalligrafin skapade ett behov hos henne att leda in det egna måleriet i delvis nya spår, att skapa ett tema med variationer där det fanns en ny stränghet och en trohet mot ett grundackord som resulterade i sviten "Sök Balans!". Den japanska resan blev upptakten till de sviter gjorda med pastell på papper som kom att avsluta hennes konstnärskap. Här återkom orden ömsom slutande sig kring det mest intima och privata och ömsom färdandes ut i den världsrymd som hon, genom sitt måleri gjort sig så hemmastadd i.

Under ett helt liv lyckades hon skriva och måla, måla och skriva på en knivskarp gräns mellan det gripbara och det ofattbara. Var det kanske detta hon till sist menade när hon karakteriserade sig själv som *informell*? Den slutgiltiga och definitiva formen var inte möjlig, livet ser inte så ut, trots detta upphörde hon aldrig att precisera sig, att kalibrera och kalibrera om sina verktyg. Med en liknelse från en värld hon älskade skulle man kunna säga att hon närmade sig sanningen så som Akilles närmar sig sköldpaddan. Hon gav aldrig upp.

Olle Granath

Stockholm den 28:e december 2005

"Utan titel", 1953, krita, 27 x 35

"Utan titel", 1953, krita, 27 x 35

"Utan titel", 1955, akvarell, 22 x 27

"Utan titel", ca 1954, olja, 35 x 27

"Utan titel", 1956, gouache, 27 x 22

"Utan titel", ca 1954, olja, 35 x 27

"Karyatid", 1957, krita, 33 x 21

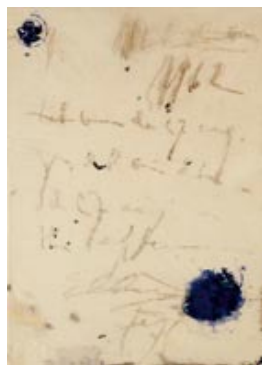
"Utan titel", ca 1953,
monotyp, 22,5 x 14

"Utan titel", 1960, gouache,
23,5 x 16

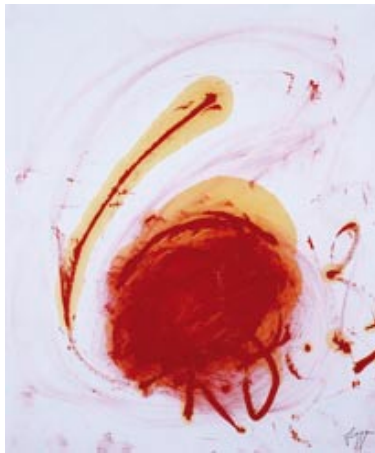
"Utan titel", 1960, blandteknik,
23,5 x 16

"Brev", 1962, gouache/krita,
29,5 x 21

"Rom", 1966, akvarell/collage, 52 x 71

"Stopp", 1968, olja, 46 x 38

"Robert Kennedy", 1968, akvarell/collage,
19 x 24

"Fragile", 1968, gouache, 19 x 23,5

"Utan titel", 1969, olja/krita, 45 x 54

"Trying to find you - glad to know you", 1969, pastell/blyerts, 21 x 29,5

"You are the same", 1969, pastell/blyerts, 21 x 29,5

"Let us meet again this year", 1970, gouache, 36,5 x 45,5

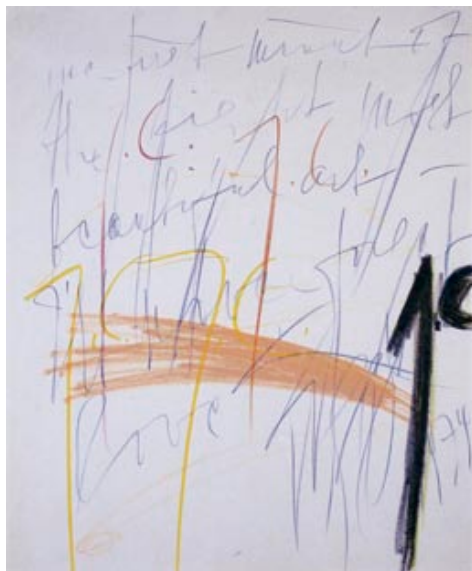
"Jag är i ett drömlandskap i min ungdom", 1970, gouache, 33 x 41

"Jag är redan på väg ut i rymden", 1971, krita/blyerts, 29 x 21

"Skarpa skuggor på min måne har jag sett", 1971,
krita/blyerts, 21 x 29

"Till Johan Cruyff", 1974, krita, 46 x 38

Välkommen till

VERNISSAGE

Lördagen den 4 Februari 2006, klockan 13–16

klockan 14 inviger Olle Granath

GALERIE BEL'ART

Birger Jarlsgatan 2, 114 34 Stockholm

Tel: 08-611 60 52, Fax: 08-611 60 54

www.belart.se

Öppet: tisdag–fredag 11–17, lördag 12–15

Utställningen pågår till den 1 mars

Galerie Bel'Art vill tacka Eddie Figges son, Sylvester Jansson och Olle Granath.
Utan deras positiva engagemang och välvilja hade denna utställning inte blivit verklighet.

Mått i centimeter: höjd gånger bredd.

"To you", 1992, gouache, 46 x 62

"Det är förbi", 1996, pastell/blyerts, 38 x 46

"Sommaren - 97 år", 2001, pastell/blyerts, 46 x 38

"Surprise tous les matins dans la vie", 1999, pastell/blyerts, 29,5 x 41